Elias, Glöd и мостът, който трябваше да бъде построен наново

Мама и татко

Тази книга принадлежи на

_____

Добре дошли в тази примерна книжка! Тя е направена точно както ще бъде и вашата – от снимките и изборите, показани до нея, и показва как може да изглежда една история от Saga за вас. Разлиствайте, четете и си представете вашето дете като героя в собствената му приказка.

Зад къщата потокът течеше над плоски камъни и под един корен, който приличаше на крив нос. Elias търсеше прави пръчки за стената на колибката си. За колибка трябват пръчки, които се държат здраво, а не такива, които казват „пук“, щом ги погледнеш.

Между два камъка лежеше нещо кръгло и голямо. Беше твърде голямо за птица и твърде топло за камък. Elias обхвана черупката с две ръце. Медните точици по нея проблеснаха. Отвътре се чу звук: щрак. После: щрак, щрак. Elias задържа яйцето неподвижно. Какво ли щеше да излезе в потока зад къщата?

Първо от пукнатината се показа зелено носле. После две кръгли очи, четири малки нокътчета и опашка, която случайно прекатури едно листо. Малкото драконче кихна. Пуф! Три сиви димни кръгчета заплуваха над водата и се закачиха около върха на едно стъбло тръстика.

„Glöd“, каза Elias. Дракончето погледна кръгчетата, сви крилцата си като листа и духна още едно, още по-малко. От вътрешната страна на черупката имаше три малки върха и ред ситнички букви: Дракончето трябва да е у дома, когато слънцето залезе зад трите върха. Elias вдигна поглед. Далече, над дърветата, се виждаха три планински върха. Слънцето вече започваше да се снижава. „Драконовата планина“, каза той. „Хайде!“

Гората зад потока беше тъмна под смърчовете, макар небето отгоре още да беше светло. Elias вървеше между корени, които пълзяха през пътеката. Glöd седеше на рамото му и се държеше за шева на блузата с две малки нокътчета.

На всяко разклонение Glöd духваше по едно димно кръгче. Първото легна около една гъба. Второто се стрелна в един храст. Третото отлетя право нагоре и изчезна. „По-добре да погледнем черупката“, каза Elias и показа трите върха. Потърси пролука между дърветата в същата посока. Тогава по-напред се чу: туп, пляс, туп. Земята беше цялата в огромни кръгли отпечатъци.

В най-големия отпечатък плуваха три борови иглички и един бръмбар, който гребеше с всичките си крачета. Elias сложи обувката си до него. Изглеждаше като зрънце стафида. Glöd духна едно димно кръгче надолу в локвата. Кръгчето пак се издигна, кръгло и спретнато.

„Един великан е вървял натам, накъдето и ние“, каза Elias. Отпечатъците водеха към бързея. Там мостът висеше между скалите, с въжета, дебели като плитки. По средата на моста липсваха няколко дъски. Водата се пенеше далече долу, а слънцето беше станало оранжево по края. Elias стисна устни. „Опитай, погледни, построи наново“, каза той. „Първо трябва да оправим моста.“

Elias се качи на един нисък паднал дънер, малко по-далеч от ръба. Оттам виждаше целия мост, без да се налага да стъпва на него. Останалите дъски бяха закрепени с дървени клинчета и въжета. На земята лежаха два прави клона, старо въже и няколко клинчета, които сигурно бяха изпаднали отдавна.

Glöd духна едно димно кръгче през пролуката. То се плъзна точно между двете странични въжета и се разтвори от другата страна. „Точно колкото трябва“, каза Elias. Той сложи клоните един до друг, пробва с ръка и започна да връзва. На земята постепенно се оформи малко парче мост. Почти приличаше на стена от колибката му. Почти.

Elias стегна последния възел. После той и Glöd внимателно бутнаха парчето мост към пролуката. Отначало то лежеше неподвижно между въжетата. Elias успя да си помисли: Май ще издържи.

Тогава по-късият клон се огъна. Пук. Въжето се плъзна. Мостът се извъртя като риба на кука и плясна в бързея. Едно въже подскочи след него като мокър червей. Glöd духна малко димно кръгче, но то се разпадна, преди да успее да стане кръгло. Elias погледна слънцето. Сега беше вече при върховете на дърветата. Искаше му се да дръпне въжето отново, по-силно и още по-силно. Вместо това седна на падналия дънер и се загледа. Оттам видя нещо друго.

В колибката си Elias обикновено правеше стени с три пръчки: две наклонени и една, която ги държи заедно. Триъгълникът не се клатеше като редица пръчки. Той придърпа двата най-дълги клона и ги положи с върховете един срещу друг.

„Опитай, погледни, построи наново“, каза той. Glöd изпрати три димни кръгчета към въжетата. Първото прелетя през една празна дупка. Второто се закачи за разхлабен възел. Третото се обърна точно там, където Elias държеше триъгълника. „Там!“ Той стегна възела, сложи последната дъска и леко дръпна подпората. Тя остана неподвижна. От другата страна на моста между камъните зееше входът на пещера.

От другата страна на моста пътеката водеше право в пещера. Само след няколко крачки се издигаха групи кристали: тънки като висулки от лед, широки като крака на стол, накривени като криви зъби. Бяха тъмни, макар че тук-там някой връх задържаше малък топъл блясък.

До стената стоеше каменна табела, почти покрита с прах. На нея пишеше: Топлият драконов дъх събужда кристалната светлина. Не огън. Не факла. Само топъл дъх. По-навътре проходът се извиваше далеч от всякаква дневна светлина. Там беше черно като вътрешността на затворена кутия. Скоро нечия ръка щеше да намери табелата.

Elias пристъпи навътре и не виждаше дори собствените си пръсти. Glöd писна тихичко и притисна топлата си зелена страна до обувката на Elias. Elias опипваше стената, докато пръстите му не намериха буквите върху каменната табела.

„Топъл драконов дъх“, прочете той. Glöd погледна нослето си и духна едно съвсем мъничко димно кръгче към един кристал. Elias събра длани зад нослето му, за да не отиде топлината във всички посоки. Кристалът премигна веднъж. После засвети зелено отвътре.

„Опитай, погледни, построи наново“, каза Elias. Glöd пое по-дълбоко въздух. По-напред светна нов кристал. После още един. Но скоро пътят отново се извиваше.

Кристалите светеха само дотам, докъдето стигаха топлите пухтения на Glöd. Когато Glöd трябваше да си почине, те спираха до син кристал, който светеше синьо от едната страна и жълто от другата. Elias преброи до три и посочи: „Там, там, там.“

На следващия завой един кристал беше целият покрит с кафява кал. Glöd духна, но едно тъжно димно кръгче падна на земята. Elias взе клонче и внимателно остърга калта. Не прекалено дълбоко. Не прекалено бързо. Когато повърхността заблестя, Glöd я стопли с малко пухтене. Светлината пробяга през кристала и показа тесен изход. Отвън се виждаха три скалисти върха. Но дали някой горе щеше да види Glöd?

Те излязоха точно когато слънцето стоеше като оранжев диск между дърветата. Пред тях се издигаше Драконовата планина с трите си върха. В склона имаше отвор толкова голям, че в него почти можеше да влети облак.

Glöd спря на пътеката. Духна едно димно кръгче към отвора. То ставаше все по-тънко, по-тънко и изчезна, преди да стигне дотам. Elias извади едната половина от яйчената черупка. Медните точици образуваха три върха, точно като планината. До пътеката от земята стърчаха три кристала: един малък, един среден и един висок. Elias клекна. „Не е нужно да викаме“, каза той. „Можем да построим нещо, което мига.“

Elias подреди кристалите върху плосък камък: малък, среден, висок. Като Драконовата планина. Glöd стопли първо малкия. После средния. Накрая високия. Три светлинки премигнаха в здрача, ясни дори отдалече.

Вътре в отвора нещо се размърда. Показа се голям нос. После още един и няколко дружелюбни драконови глави със спокойни очи. Една широка лапа се приземи върху камъка до Glöd, без да го докосне. Glöd духна едно димно кръгче право нагоре. Всички го видяха. Големите дракони отговориха с меки пухтения, от които трите кристала заблестяха. Glöd се затича напред, но се обърна към Elias и черупката.

Един от големите дракони бутна една люспа по камъка. Тя блестеше в зелено, медно и синьо, като потока, когато слънцето го огрее. Glöd взе люспата между нокътчетата си и я сложи в ръката на Elias.

„Тя ще живее в моята колибка“, каза Elias. Той се обърна към дома – към моста, гората и потока зад къщата. Зад него се чу тихо пръхтене. Elias погледна през рамо. Glöd стоеше при отвора, а зад него бяха големите дракони. От ноздрите му не излезе димно кръгче. Малък, постоянен пламък се извиси във вечерния въздух и заблестя в люспата в ръката на Elias.

Elias, Glöd и мостът, който трябваше да бъде построен наново

Elias намира голямо, топло яйце сред камъните в потока зад къщата, а от него се излюпва Glöd: малко зелено дракончe, което може да духа само димни кръгчета. Преди слънцето да изчезне зад трите върха на Драконовата планина, двамата трябва да поправят счупен мост, да събудят кристали в черна пещера и да покажат, че Glöd се е прибрал у дома.

bg-bg.sagatilldig.se